

Sygn. akt II Ka 179/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Ruszala

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Kramarz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lesku - **Edwarda Martuszeńskiego**

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 roku w Krośnie

sprawy **W. G.** syna J. i M., urodzonego dnia (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Lesku

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesku Zamiejskowy Wydział VI Karny z/s w Ustrzykach Dolnych z dnia 23 marca 2016 roku, sygn. akt VI K 130/15

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Lesku, Zamiejskowy Wydział VI Karny z/s w Ustrzykach Dolnych do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lesku - Zamiejskowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych rozpoznawał sprawę **W. G.**, oskarżonego o to, że w dniu 29 marca 2015 roku w L. gm. Czarna, pow. (...), woj. (...), usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pośrednictwem **S. S.**, któremu wręczył banknot 100 złotowy seria i numer (...) celem dokonania zakupów w sklepie, pokrzywdzonego, wiedząc, że banknot nie jest autentyczny, do czego nie doszło na skutek rozpoznania przez **Z. S.** banknotu jako sfałszowanego – tj. o czyn z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. sygn. akt VI K 130/15 Sąd Rejonowy w Lesku - Zamiejskowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych uniewinnił oskarżonego **W. G.** od zarzutu popełnienia czynu z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz.1348) Sad zasądził ponadto od Skarbu Państwa na rzecz adwokata **B. P.**, kwotę 929,88 złotych, tytułem nie uiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego **W. G.**.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją Prokurator Rejonowy w Lesku:

I. zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego,

II. zarzucając orzeczeniu mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, że dowody przeprowadzone na rozprawie nie zezwalają na przypisanie winy oskarżonemu, podczas gdy dowody te, zwłaszcza zeznania świadków, we wzajemnym powiązaniu prowadzą do przeciwnego wniosku,

III. wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego jest uzasadniona i w związku z tym wniosek tej apelacji, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd I instancji, po przeprowadzeniu dokładnego postępowania dowodowego istotnie dokonał błędnego ustalenia, że zgromadzony w toku rozprawy materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu dokonania zarzucanego mu przestępstwa.

Zbędnie przy tym powołał się Sąd Orzekający na zasadę, iż nie dające się usunąć wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego, skoro jednocześnie we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia wyroku stwierdził, iż wyjaśnienia oskarżonego uznał za konsekwentne i wiarygodne, a zeznania S. S. za niewiarygodne i złożone jedynie po to aby uniknął on odpowiedzialności karnej za podjętą próbę zapłacenia za zakupy w sklepie (...) fałszywym banknotem 100 złotowym.

Podstawę dokonania takich błędnych ustaleń faktycznych stanowiła przy tym ocena dowodów, odnośnie której nie sposób stwierdzić, że dokonana została ona w granicach zakreślonych przepisem art. 7 k.p.k., a zwłaszcza, że dokonana została z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Ustalając, iż S. S. sam, w nieustalonym momencie i okolicznościach, zabrać miał z domu oskarżonego nieoryginalny banknot 100 złotowy, znajdujący się między telewizorem a radiem, który oskarżony otrzymał wcześniej od dziecka sąsiadki, Sąd Orzekający nie rozważył mianowicie, w jaki to sposób S. S. miałby odkryć takie właśnie miejsce schowania tego banknotu, a zwłaszcza nie odniósł się do fragmentu wyjaśnień oskarżonego, który stwierdził, że „ jak był pijany to może kopnął i go odsłonił ”.

To ostatnie stwierdzenie wskazuje na wcześniejsze pozostawienie tego banknotu zasłoniętym, jednak nie wyjaśnia dlaczego i w jakich okolicznościach oskarżony miałby kopnąć w radio czy telewizor i w ten sposób odsłonić znajdujący się między nimi banknot.

Twierdzenia oskarżonego, co do sposobu w jaki banknot powyższy znalazł się w rękach S. S., powinny być natomiast skonfrontowane z twierdzeniem S. S., że to oskarżony wskazał mu miejsce ukrycia tego banknotu pod radiem oraz polecił mu aby poszedł z tym banknotem do sklepu i zrobił zakupy.

Tą ostatnią okoliczność S. S. powtarzać miał konsekwentnie zarówno Z. S., jak i funkcjonariuszom policji A. P. i D. D..

Oskarżony do funkcjonariuszy tych wypowiedzieć się miał natomiast, że skoro jego każdy oszukuje, to dlaczego on miałby nie oszukać kogoś innego.

Sąd Orzekający, mimo iż dopuścił, że wypowiedź taka mogła paść ze strony oskarżonego, bezzasadnie zbagatelizował tą okoliczność, wskazując na to, że miałyby ona paść z ust osoby znajdującej się w stanie znacznej nietrzeźwości.

Nie rozważył natomiast Sąd, z jakiego to powodu, nawet znajdując się w stanie znacznej nietrzeźwości, oskarżony, w tych okolicznościach, gdy do jego domu przybyli funkcjonariusze policji, podejmujący właśnie czynności w związku z próbą dokonania oszustwa z wykorzystaniem fałszywego banknotu, miałby wypowiadać się w taki sposób, przyznając podjęcie przez niego próby oszukania kogoś.

Sama taka wypowiedź nie może oczywiście, jak słusznie zauważył to Sąd I instancji, przesądzać o odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn, jednak niewątpliwie stanowi istotny element przy rozstrzygnięciu czy wiarygodnymi są wyjaśnienia oskarżonego, czy też zeznania świadka S. S., zwłaszcza, gdy skonfrontować je także z zeznaniami świadka Z. S., z których wynika, iż S. S. stanowczo zaprzeczał jego sugestii, że banknot którym chciał on płacić jest

falszywy i uwzględnić fakt, iż to S. S. zawiadomił ostatecznie, chociaż istotnie ze sporym opóźnieniem, Policję o tym zdarzeniu

W tym zakresie wyjaśnienia wymagało jednocześnie, czy Z. S. rzeczywiście, jak stwierdził w swoich zeznaniach (k. 106), po zauważeniu, że S. ma zamiar zapłacić nieoryginalnym banknotem, zapowiedział mu, iż zadzwoni po policję, bowiem ta okoliczność tłumaczyć by mogła opóźnienie w zawiadomieniu policji o zdarzeniu przez samego S. S..

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy, uznając zaskarżony wyrok za przedwczesny, na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k., art. 449 k.p.k. i art. 456 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z/s w Ustrzykach Dolnych do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę obowiązany będzie dokonać ponownej oceny dowodów i poczynić stosowne do niej ustalenia faktyczne, mając na uwadze sformułowane wyżej zastrzeżenia.

W wypadku uznania, iż oskarżony usiłował, za pośrednictwem S. S., dokonać zarzucanego mu oszustwa, obowiązany będzie także rozstrzygnąć, czy z uwagi na właściwości tego nieoryginalnego banknotu, widoczne na pierwszy rzut oka, zwłaszcza na jego rewersie, w tym obcięcie cyfr wskazujących na nominal , zachowanie takie stanowić może usiłowanie udolne oszustwa, podejmowanego za pośrednictwem S. S., czy też z uwagi na brak środka nadającego się do skutecznego dokonania nim czynu zabronionego - przedmiotu mogącego realnie naśladować banknot 100 złotowy, stanowić będzie jedynie usiłowanie nieudolne takiego oszustwa.